

[סדרת] 'הלכות הדעה' (5)

הג'יהאד הוא הדרך

מוסטפא משהור*

[*מוסטפא משהור – היה המנהיג ו"המדריך הכללי" של האחים המוסלמים במצרים בין 1996 – 2002]

הוצאת "דאר אל-תוואזיע ואל-נשר אל-אסלאמיה" [בית ההפצה והפרסומים האסלאמיים]
כתובת ההוצאה: כיכר זיינב 8 [קהיר]

תרגום קטעים נרחבים מהספר על ידי מכון "מבט לתקשורת פלסטינית"
pmw@palwatch.org

מדיניות התרגום של "מבט לתקשורת פלסטינית":

התרגום כולל את התכנים העיקריים של הספר בנושאי אידיאולוגיה, מדיניות והשקפת עולם. התרגום אינו כולל קטעים החוזרים על רעיונות, והוא מקצר או מדלג על מרבית הציטוטים מהקוראן ומהמסורת האסלאמית המובאים בספר על מנת לחזק את מסריו. לעתים, קטע ארוך מתומצת כפרפראזה בתוך סוגריים מרובעים. קטעים שלא תורגמו מצוינים באמצעות שלוש נקודות.

מונחים אסלאמיים מבוארים בסוגרים לצד המונח בערבית, למשל: שהאדה (מוות למען אללה); דְעוּוה (תעמולה להפצת האסלאם); אַקְתְּשֶהָאד (מות-שהידים, או שאיפה למות-שהידים).

קטעי הקוראן המופיעים בתרגום, מבוססים ברובם על התרגום של פרופ' אורי רובין: **הקוראן** (תרגום מערבית והוסיף הערות ונספחים: אורי רובין), אוניברסיטת תל אביב, ההוצאה לאור, תשס"ה 2005.

תרגום "מבט לתקשורת פלסטינית":

[סדרת] 'הלכות הדעה' (תעמולה להפצת האסלאם) - חלק 5

הג'יהאד הוא הדרך

הקדמה

הג'יהאד הוא הדרך. אנו צריכים להיות מודעים לכך לחלוטין, ללכת ולפעול לאורו. חולשת האמונה כבר הובילה את המוסלמים לאן שהגיעו: רפיון, התפוררות, השתלטות אויבי אללה על משאביהם, והתפתות כמה מהם לעזוב את דתם. החייאת האמונה בלבבות היא נקודת הזינוק לתחייה ולחידוש באומה האסלאמית, כדי שתשיב את כוחה ותשתחרר ותתפוס את מקומה אשר הועיד לה אללה, כאומה הטובה ביותר שניתנה לבני האדם, וכמורי האנושות - שבאמצעות דת האמת הזו יוציאו אותם [בני האדם] מהחושך אל האור.

יחד עם כוח האמונה, אין מנוס מכוח האחדות בין המוסלמים לשם איחוד המאמצים. לאחר מכן בא כוח הזרוע והנשק, כאשר משהו אחר אינו מועיל, וזהו תפקידו של הג'יהאד. האימאם שההיד **חסן אל-בנא** (מייסד אגודת 'האחים המוסלמים') למד על הצורך בשלושת הכוחות האלו מתוך ספר תולדות השליח [מוחמד], אללה יברך אותו וייתן לו שלום...

שאלות רבות עולות לגבי עמדת האחים המוסלמים ביחס לג'יהאד... יש מי ששואל: האם משמעות הג'יהאד היא להכריח את הלא-מוסלמים להתאסלם בכוח הנשק? ויש מי שאומר: האם אתם רוצים להילחם באויבי אללה במזרח ובמערב, בעוד שיש להם כוח עצום ואתם חלשים?

ויש השואלים: האם כוונת הג'יהאד שתזרקו את הצעירים המוסלמים אל האבדון ותגישו אותם כטרף קל לאויבי אללה?

ובמקביל אנו שומעים, מבין הצעירים הנלהבים, מי שאומר: האם האחים [המוסלמים] עייפו לאחר המבחנים והשליכו את נשקם ועזבו את הג'יהאד? ויש מי ששואל: האם רצונכם באי-הפעילות הזו שלכם, לרפות את המרץ של הנוער ולהרוג את רוח הג'יהאד שבהם?

ויש מי ששואל: עד מתי תסתפקו בדעוּנה (תעמולה להפצת האסלאם) ובחינוך ללא ג'יהאד, בזמן שאויבי אללה אורבים לכם ותוקפים אתכם מעת לעת, ואתם מקבלים את התקפותיהם בכניעות ללא התנגדות?!

כל אלה הן שאלות שעולות לגבי האחים (המוסלמים) ועמדתם ביחס לג'יהאד ... אנו רואים חובה לעצמנו להבהיר להם את העניינים הללו, כך שהדברים יהיו ברורים לנו, כדי שתהיה הבנה אחידה ומאמץ אחיד בעזרת אללה.

מוסטפא משהור

טבעה של הדת הזו - הדעווה (התעמולה להפצת האסלאם) והתנועה – והג'יהאד הוא נקודת השיא שלה

...דתנו האסלאמית אינה דת של כוהנים ונזירים, במובן שכל אדם עובד את ריבונו ואין לו קשר לאנשים... אלא היא דת שלמה המארגנת את ענייני החיים של האנשים בעולם הזה, כשם שהיא דואגת לענייני העולם הבא: היא מארגנת את ענייני המוסלמים הכלכליים החברתיים הפוליטיים ועוד – דת של אמונה הלכה ופולחן, הנוגעת לכל עניין קטן וגדול הקשור לאדם...

כמו כן זוהי דת של אומה אחת, אגודה אחת וקיבלה אחת (כיוון התפילה - מכה)¹ וספר אחד. היא הופכת את המוסלמים, ביחסים בינם לבין עצמם, כגוף אחד שאם איבר אחד מתלונן על כאב, כל אברי הגוף באים להגנתו...

[תוכן הפסקאות הבאות: הג'יהאד נועד להגן על המוסלמים מפני בני הדתות האחרות התוקפים את המוסלמים, מפני שהם רוצים למנוע מהאסלאם להתקיים ולשגשג; המוסלמים אמנם עומדים בסבלנות בפני הפגיעות הללו, וממשיכים בדרכם – אך לסבלנות הזו יש גבול:]

[האסלאם] מחייב את מאמיניו לקיים את חוקיו... ולבשר לכלל בני האדם את דת האמת הזו.

האם אפשר כי דת שכזו תתקיים ומאמיניה יקיימו את כל דרישותיה, מבלי שבני האמונות האחרות יתנכלו לה בהתקפות ופגיעות במאמיניה? ... והאם מאמיני הדת הזו יפסיקו לקיים אותה רק מפני שאויבי אללה תוקפים אותם? ואם [המוסלמים] עומדים בסבלנות וממשיכים בדרכם, האם אין לסבלנות הזו גבול? כלומר, האם אין זכותם להדוף את התוקפנות ולהסיר מדרכם את המכשולים?

ומכאן שהג'יהאד הוא צורך הכרחי, ולכן האסלאם הפך אותו למצווה המתקיימת עד יום תחיית המתים, והוא המריץ ועורר את הרצון כלפיו (הג'יהאד), והפך זאת לשיא פסגת האסלאם; ללא [הג'יהאד] אין לדת [האסלאם] עמידה, אנשי השקר ישתלטו ודתו של אללה תתבטל... האם כך ראוי לדתו של אללה יתברך ויתעלה?

אנו נבהיר כאן כמה עניינים הקשורים לג'יהאד באסלאם... דת האסלאם הקדישה תשומת לב לנושא הג'יהאד, הצבאיות וגיוס האומה וגיבושה במערך אחד לשם הגנה בכוח על האמת, וקבעה את הג'יהאד כמצווה חשובה ביותר ומחייבת כל מוסלמי... ועוררה את הרצון אליו במידה הגדולה ביותר, והגדילה בשפע את גמול לוחמי הג'יהאד והשהידים (הנהרגים למען אללה), ואיימה על המאחרים והמשתמטים מג'יהאד בעונשים האיומים ביותר, ותיארה אותם בתיאורים הכעורים ביותר...

[הערת העורך: בהמשך מובאים דברים מתוך איגרתו של חסן אל-בנא, מייסד 'האחים המוסלמים', בנושא הג'יהאד (מלחמת מצווה באסלאם), והאקְתֶּשְהָאד (השאיפה למות-שהידיים או מוות כשהיד).]

¹ קיבלה: כיוון התפילה באסלאם. באסלאם יש שתי קיבלות: הקיבלה הראשונה היא ירושלים, ולאחר מכן נביא האסלאם מוחמד החליף אותה במכה. ירושלים נקראת גם: 'הראשונה שבשתי הקיבלות' ('אולא אל-קַבְלַתִּין').

...האימאם שהידי (חסן אל-בנא) אמר ב'איגרת הג'יהאד': כל חכמי הדת, הקדומים והמאוחרים... מסכימים כי הג'יהאד הוא מצווה ציבורית המוטלת על האומה האסלאמית, להפצת הדעווה (התעמולה לאסלאם); והיא מצווה אישית להדיפת מתקפה של כופרים על האומה. לאחר מכן אומר האימאם: המוסלמים כיום, כידוע, מושפלים על ידי האחרים, נשלטים על ידי הכופרים, אדמתם נרמסה וקודשיהם חוללו... ולכן יש חובה אישית על כל מוסלמי, להתכונן ולהצטייד לקראת הג'יהאד, עד שתגיע ההזדמנות ואללה יפסוק את דברו.

[הערת העורך: המחבר מביא להלן מדברי מייסד האחים המוסלמים, חסן אלבנא, האומר כי החדית' האומר כי "הג'יהאד הגדול הוא ג'יהאד הלב והנפש" – הוא חדית' בלתי מהימן:]

האימאם שהידי (חסן אל-בנא) אומר במקום אחר באיגרת הג'יהאד, בנוגע למסורת האסלאמית שבה נאמר: "[הנביא מוחמד אמר:] 'חזרנו מהג'יהאד הקטן כדי לצאת לג'יהאד הגדול.' שאלו אותו [מלוויין]: 'ומהו הג'יהאד הגדול?' אמר: 'זהו ג'יהאד הלב או ג'יהאד הנפש'." אומר [חסן אל-בנא]: "המסורת הזו אינה מהינה. ויש האומרים כי אלה הם דבריו של איבראהים בן עבלה." ...

תחת הכותרת 'למה נלחם המוסלמי?' אומר האימאם שהידי באיגרתו: אללה הטיל על המוסלמים את הג'יהאד לא ככלי לתוקפנות או להשגת שאיפות אישיות, אלא כדי להגן על הדעווה (התעמולה להפצת האסלאם), ולהבטיח את השלום, וככלי לשליחות הגדולה של המוסלמים שהיא הדרכת האנשים אל האמת והצדק...

על מידת הרחמים בעת הג'יהאד אומר האימאם שהידי [חסן אל-בנא]: מאחר שתכלית הג'יהאד האסלאמי היא הנעלה ביותר, הרי שהאמצעים למימושו הם הנעלים ביותר. אללה אסר על התוקפנות, והדריך את המוסלמים לנהוג בתכלית הרחמים: כאשר הם נלחמים הם לא תוקפים (ראשונים) ולא מבצעים מעשים בלתי מוסריים, לא מתעללים בגופות ולא גונבים ולא לוקחים שלל מהרכוש... כמו כן, יש איסור על הרג נשים וילדים וזקנים, הרג פצועים והברחת נזירים ומתבודדים, ומי שאינם לוחמים. כמה גדול ההבדל בין מידת הרחמים הזו לעומת המלחמות של 'בני התרבות' ומעשי הזוועה שלהם? היכן נמצא החוק הבינלאומי שלהם, ביחס לצדק האלוהי הכולל הזה? לאחר מכן הוא (חסן אל-בנא) פונה לאללה ואומר: 'הדרך את המוסלמים בדתם, והצל את העולם מהחשכה הזו באמצעות אורות האסלאם'.

עמדת האחים המוסלמים לגבי הג'יהאד

הג'יהאד למען אללה החל בשנים האחרונות לכפות עצמו על הזירה האסלאמית, והוא נוכח באופן מוחשי בכמה מחלקי העולם האסלאמי, וביתר החלקים מתפשטת אווירה של הכנה אליו ותחושה כי הוא הכרחי, ושהוא הדרך היחידה להדוף את תוקפנותם של אויבי אללה, ולשחרר את אדמת האסלאם מהכיבוש והפלישה שלהם. [המוסלמים] כבר השתכנעו כי דרך המשא ומתן והסכמי השלום עם אויבי אללה, ללא ג'יהאד, היא כניעה בשם השלום.

בנוסף, ישנה חובה המוטלת על כל מוסלמי, שלא תתגשם ללא הג'יהאד וההכנה אליו: הלא היא הקמת מדינת האסלאם והח'ליפות האסלאמית, וביסוס הדת...

הדרך להשבת הח'ליפות ישרת הדרך: אמונה ועבודה, חיבה ואחוה, הכנה וג'יהאד

[חלק המסביר מדוע חסן אל-בנא הקים את אגודת האחים המוסלמים: כאשר הוא היה סטודנט צעיר הוא הבחין כי העולם האסלאמי נמצא במצב של חולשה עקב התרחקותו מהדת ומהאמונה. הוא הבין את הסכנה ואת הצורך לחדש את שלטון הח'ליפות האסלאמית על יסודות חזקים:]

...הוא (חסן אל-בנא) חש את הסכנה העצומה שהמוסלמים נתונים בה, ואת הצורך הדחוף או החובה שהדת האסלאמית מטילה על כל מוסלמי ומוסלמית, לפעול להשיב את הח'ליפות ולהקים את מדינת האסלאם מחדש על בסיס חזק, כדי לשמור על האמונה ולכונן את חוקת אללה בין המוסלמים...

לאחר מחשבה עמוקה... הגיע האימאם שהידי (חסן אל-בנא) בעזרת אללה למסקנה כי הדרך היחידה להגשמת החובה הגדולה הזו היא הדרך שבה הלך שליח האל (ברכת אללה עליו) ואנשיו בימי קדם, כאשר הקימו את המדינה האסלאמית הראשונה. עניין זה מסתכם במלים ספורות: אמונה ומעשה, חיבה ואחוה (בין המוסלמים), הכנה וג'יהאד. כך חייב שליח אללה את המוסלמים על שולחן הקוראן, ואיחד אותם כאחים וארגן אותם ודרבן אותם לג'יהאד ולהקרבה, עד שהיו ראויים לתמיכה ולניצחון מאללה. כך טוהר באמצעותם חצי האי ערב מהכפירה ומ[עבודת] הפסלים, ונכבשו ארצות הפרסים, ונוצחו היוונים, וגורשו היהודים והתפזרו הצללים והופץ האור. ...

הוא (חסן אל-בנא) ידע את תפקיד הג'יהאד בהפצת הדעווה (התעמולה להפצת האסלאם) ואת חשיבות ההכנה אליו, מאחר שהאמת זקוקה לכוח שיגן עליה. הוא הבחין בכך שרוח הג'יהאד כמעט נעדרה מהמוסלמים באותו הזמן, ושרוח הכניעה השתררה.

הג'יהאד הוא דרכנו – סימת הדעווה (התעמולה להפצת האסלאם)

הוא נתן להיבט של הג'יהאד בדעווה של האחים [המוסלמים] את תשומת הלב הראויה... הוא מדגיש כי הג'יהאד הוא הדרך שאליה קוראים האחים: "אללה הוא תכליתנו, הנביא מנהיגנו, הקוראן חוקתנו, הג'יהאד דרכנו, והמוות למען אללה הוא הנעלה שבמשאלותינו." אנו מוצאים כי סמל האחים [המוסלמים] הוא שתי חרבות על רקע ספרו של אללה (הקוראן). החרבות הן סמל הג'יהאד והכוח המגן על האמת המיוצגת בספרו של אללה... ..

באגרות שהוא כתב הוא תמיד הקדיש מקום לג'יהאד, ובשיחותיו הוא תמיד היה ממריץ לג'יהאד ומעורר את הרצון לאקטשהאד (שאיפה למות שהידיים) ... הוא לא הסתפק רק בדיבור וכתובה, וכשהגיעה הזדמנות הג'יהאד בפלסטין הוא מיהר ותפס אותה, ובה נתנו האחים את הדוגמאות המרהיבות ביותר [של ג'יהאד וגבורה]. ואילולי המזימה והבגידה מצידם של שליטי הארצות האסלאמיות באותו זמן, היה המצב שונה... ..

ולאחר שאללה כיבד אותו בשהאדה (מוות למען אללה) - והריגתו הייתה חלק מהמזימה הזו - המשיכו האחים את דרך הג'יהאד על גדות תעלת סואץ נגד האנגלים בראשית שנות החמישים, והמשיכו בג'יהאד נגד היהודים באזורים אסלאמיים אחרים מלבד מצרים, לאחר שהדעווה דוכאה בימי עבד אל-נאצר בבתי הכלא. והיום אנו רואים את האחים משתתפים עם לוחמי הג'יהאד באפגניסטן, ולוחמים בסוריה נגד המשטר העדתי הכופר והעושק.

האם האחים עייפו מן המבחנים, והשליכו את הנשק ועזבו את הג'יהאד?! לא!

כך אנו רואים שהאחים לא השתנו ולא החליפו ולא הפסיקו את הרצף... והם מורישים לדורות הבאים את הדעווה (התעמולה להפצת האסלאם) באופן כולל ונקי, ומורישים להם את רוח הג'יהאד ואת אהבת האקטשהאד (שאיפה למות שהידיים) וההקרבה, עד שיתגשם נצחון אללה ומילתו תהיה העליונה. הניסיונות לא התישו את האחים, הם לא השליכו את הנשק ולא עזבו את הג'יהאד. הניסיונות חישלו אותם וחיזקו את אמונתם ואת נחישותם לפעול למען דתם... ..

למרות זאת, האחים אינם נדחפים אחרי התלהבותם של חלק מהצעירים לעשיית פעולות 'בוסריות' ובלתי מתוכננות, שלא ישנו את המציאות הקלוקלת, ואולי אף יזיקו לעבודה האסלאמית, ויעילו לאנשי השקר... האחים יודעים שחיפזון לפני ההכנה עשוי להיות מכשלה. כמו כן הם יודעים כי ההתרשלות וההיסוס לאחר שהגיע הזמן המתאים... עשויה להיות בגדר מוות רוחני... ..

כשהאחים [המוסלמים] שולחים את צעיריהם אל הג'יהאד בזמן המתאים, הם לא משליכים אותם אל האבדון, אלא ההימנעות מהג'יהאד כאשר זמנו בא והנסיבות מצריכות אותו, היא האבדון... .. כמו כן יש לדעת כי המוסלמים לא חייבים תמיד להגיב על כל תקיפה או פגיעה מצד אויבי אללה באופן מידי, אלא כאשר יש להם כוח ותנאים לעשות כן. בתקופות הראשונות של הדעווה האסלאמית, כשהמוסלמים היו מיעוט נרדף מצד הכופרים, שליח-האל (מוחמד) לא ציווה עליהם להגיב בכוח על התקפות, אלא ציווה עליהם בעת ההיא להיות סבלנים ולעמוד איתן, כשהוא מבשר להם ניצחון ואת גן העדן... וכשהנסיבות היו מוכנות לכך, ניתנה הרשות להילחם, על פי דברי אללה: "(למאמינים) אשר יוצאים עליהם למלחמה ניתנת בזאת רשות (להשיב מלחמה), כי נגרם להם עוול. אללה יוכל לחוש לעזרתם." (קוראן, סורה 22 [אל-חג'], 39).

הג'יהאד אינו רק בשביל להדוף פגיעה אלא גם למען הקמת המדינה המוסלמית

יש לדעת כי הג'יהאד וההכנה אליו אינם רק להדיפת מתקפות והיזק מצד אויבי אללה המוסלמים, אלא הם נועדו גם להשלמת המשימה העצומה, שהיא הקמת מדינת האסלאם וביסוס הדת הזו והפצתה ברחבי העולם. ועל פי גודל המשימה כך צריכים להיות ההכנה אליה, והזמן והמאמץ המוקדשים לה... ..

אשר לאמרה השגויה הזו, כי כוונת הג'יהאד באסלאם היא לכפות על האנשים להיכנס אליו בכוח החרב, הרי שאיננו זקוקים להתאמץ כדי להפריכה. רבים כבר כתבו על כך, ודי בכך שהיא סותרת את דבר אללה יתעלה: "אין מקנים דת בכפייה, וכבר התברר ההבדל בין דרך הישר לבין העיוות" (סורה 2 [הפרה], 256). המציאות וההיסטוריה שוללים את הטענה הכוזבת הזו.

לאחר הבהרה זו והמענה על התהיות בנוגע לג'יהאד... נותר שנציג בפני הנוער המוסלמי שלנו כמה מושגים בסיסיים שצריכים להתלוות אליהם בתחום הג'יהאד וההכנה אליו, כדי שיהיה ראוי לכבוד העצום הזה.

אל הצעירים המוסלמים בדרך הג'יהאד

הבהרנו קודם את טבעה של דתנו האסלאמית, ומעמד הג'יהאד ודינו באסלאם... אולי יהיה מועיל, כשאנו פונים אל הנוער המוסלמי, שנקדים מספר ציטוטים של האימאם שהייד חסן אל-בנא מהאיגרת שלו אל הנוער...

הוא אומר: "ראשית, אנו קוראים אליכם להאמין בעצמכם, שתדעו את מעמדכם, ותאמינו שאתם אדוני העולם, גם אם יריביכם רוצים בשפלותכם..."

לאחר ההקדמה הזו, אנו פונים אל הנוער המוסלמי ברחבי העולם בעצה ובהתמקדות בדרך הג'יהאד. אנו אומרים לנוער: דעו כי הג'יהאד למען אללה יהיה - ואללה הוא היודע² - המאפיין הבולט ביותר של הפעולה האסלאמית בשלב הבאה של הדעווה (התעמולה להפצת האסלאם)...

יידע נא הנוער המוסלמי שעל דרך הג'יהאד, כי זירת הג'יהאד שלו למען אללה אינה מצומצמת לחבל ארץ מסוים מארצות האסלאם, שכן המולדת האסלאמית היא אחת ואינה מחולקת, ודגל הג'יהאד כבר הונף בכמה מחלקיה, והוא ימשיך להיות מונף בעזרת אללה, עד שישתחרר כל סנטימטר מאדמת האסלאם, ותקום מדינת האסלאם, והקריאה לאללה תגיע לכל בני האדם.

ויידע נא הנוער כי בעיות העולם האסלאמי כפלסטין, אפגניסטן, סוריה, אריתריאה או הפיליפינים, אינן סוגיות של אדמה ועמים אלא של דת ואמונה. הן בעיות של האסלאם והמוסלמים כולם, ופתרון אינו יכול להיות במשא ומתן ובהכרה לאויב באדמה האסלאמית שהוא גזל - כי אם אין מנוס מג'יהאד למען אללה, ולכן הג'יהאד הוא הדרך...

דע כי זירת הג'יהאד היום רחבה היא, ואויבי אללה מרובים... לכן, המאבק בין האמת והשקר מצריך מאמץ וזמן. הכן את עצמך לכך, והיה מבעלי הנשימה הארוכה...

בטח באופן מלא בדתך, ודע שהיא דת האמת המקובלת אצל אללה. בטח בדרכך ובאגודתך (אגודת האחים המוסלמים), ודע שאתה על דרך האמת. בטח בעצמך ובאחייך כי אתם יכולים, בעזרת אללה, לקיים את האמת ולבטל את השקר, גם אם יארך הזמן.

אל הנוער המוסלמי!

הרגישו את אחריותכם כלפי כל מוסלמי על אדמת אללה... הנתון לדיכוי או שליטה של אויבי אללה. כאבו את כאבם, ושהכאב הזה יניע אתכם לפעולה ולג'יהאד להצלתם. הרגישו גם את אחריותכם להנחות את האנושות ולהוציא אותה מאפלת הכפירה והתעייה אל אור האסלאם. הרגישו את כל האחריות העצומה הזו, והתקבצו עם אחיכם תחת דגל העבודה האסלאמית הרצינית. ולכן בדרך הג'יהאד האמיתית לתמיכה בדתו של אללה וחייזוק האומה האסלאמית, כדי שהאנושות תשוב אל מה שטוב לה.

אחי הצעיר המוסלמי

מהר אל הטוב, ועשה את העסקה הרווחית עם אללה, כדי שתזכה בזכייה הכבירה ובניצחון הברור, ותשיג את החסד הקבוע ותינצל מן העונש המייסר, בהתאם לדברי אללה:

"המאמינים, הבה ואנחה אתכם אל עסקה שתפטור אתכם מעונש כבד: האמינו באלוהים ובשליחו וקומו להיאבק למען אלוהים, בהקריבכם את רכושכם ונפשותיכם. בזאת ייטב לכם, אם אתם יודעים. אז יסלח לכם על חטאיכם ויכניסכם אל גנים שנהרות זורמים למרגלותיהם ואל משכנות נאוים בגני עדן. זוהי הזכייה הכבירה. ועוד דבר אשר תחשקו בו: ניצחון מעם אלוהים והכרעה קרבה ובאה, בשר למאמינים." (סורה 61 [השורות], 10-13).

[הערת העורך: פסוקי הקוראן המובאים עוסקים בגמול למוסלמים בעולם הבא, במטרה לעודד אותם להקריב את חייהם למען אללה.]

אחי הצעיר המוסלמי,

² 'ואללה הוא היודע' (ואללה אעלם) - כך מקובל להוסיף למשפט העוסק בחיזוי העתיד.

הכן את עצמך ואת בני ביתך להשגת כבוד הג'יהאד למען אללה, וצייד אותם בכל מה שיסייע להם בדרך, כדי להמשיך במהלך עד הניצחון או שהאדה (מוות למען אללה) ללא היסוס, הכבדה או הימנעות...

אחי הנער המוסלמי בדרך הג'יהאד,

הכן את עצמך והתאמן באומנויות הלחימה, והיאחז בגורמי הכוח. עליך ללמוד את כללי המלחמה ודרכיה ודיניה, עליך ללמוד אותם ולדבוק בהם, כדי שהג'יהאד שלך יהיה מקובל אצל אללה...

אל הנער המוסלמי שעל דרך הג'יהאד,

הנשק הראשון והחשוב והחזק ביותר שעליך להתחמש בו בג'יהאד נגד אויבי אללה הוא נשק האמונה, שהוא הצידה המתחדשת בדרך, הגורמת לכוח לפרוץ ודוחפת את בעליה לפנות לעבר המוות ללא פחד, כשהוא מזלזל בקשיים ומעדיף את מה שנמצא אצל אללה. להערכתי, הצעיר המאמין לוחם הג'יהאד מפחיד את אויבי אללה יותר מכור גרעיני...

[הערת העורך: בהמשך מובאים פסוקי קוראן המבטיחים את ניצחון המוסלמים ומאיימים בעונש כבד על מי שמשתמטים ונמנעים מהשתתפות בג'יהאד.]

אחי הנער המוסלמי בדרך הג'יהאד,

אל תירא מכוחם של אויבי אללה, גם אם מספרם וציודם רב. שכן אללה הוא פטרונם של המאמינים, הוא מחזק אותם באמצעות חילו ותומך בהם:
"לאללה חילות השמיים והארץ" (סורת 48 [אל-פתח], 4) ...
[הערת העורך: בהמשך עוד פסוקי קוראן המסבירים כי אללה יכול להנחיל ניצחון למוסלמים.]

אחי הנער המוסלמי לוחם הג'יהאד,

שים ידך ביד אחיך בשורות הג'יהאד, והתחבר עימם בכוח בקשר האחוה למען אללה, ותהיו כבניין יצוק, שחלקו האחד מחזק את חלקו האחר, ואז תזכו כולכם באהבתו של אללה ובתמיכתו, כדבר של אללה: "אללה אוהב את הנלחמים למענו הערוכים בשורות, כמו היו בניין יצוק." (סורה 61 [השורות], 4)

[הערת העורך: הטקסט ממשיך בדוגמאות ומובאות מהקוראן בנוגע לאחוות המוסלמים ולוחמי הג'יהאד.]

היזהר מהצבועים בדת *[מונאפקין]*, מעמדותיהם ומדבריהם לגבי הג'יהאד, וגם מפני הנמנעים והמתאחרים *[מהיציאה לג'יהאד]*...

הו הנער המוסלמי לוחם הג'יהאד,

... שליחנו האהוב, ברכת אללה עליו, אומר: "אל תיחלו להיתקל באויב אך אם תיתקלו בו - היו יציבים ודעו כי גן-העדן נמצא תחת צללי החרבות." וכך, איננו מתקיפים ואיננו מייחלים להיתקל באויב, אך אנו הודפים את התוקפנות תוך שאנו מסתייעים באללה...

אחי הצעיר המוסלמי לוחם הג'יהאד, התקדם עם שורות הלוחמים למען אללה, כשאתה יודע בוודאות כי אתה עומד לפגוש אחת משתי הטובות: ניצחון או שהאדה (מוות למען אללה). ניצחון שבאמצעותו ישמחו המאמינים בעולם, או שהאדה (מוות למען אללה) שבאמצעותה תזכה בדרגות שהידיים ובגמולם.

"וכל הנלחם למען אללה – ייהרג או ינצח – ניתן לו שכר כביר." (סורה 4 [הנשים], 74)...

היזהר מהתוצאות החמורות כלפי המוסלמים, ומהאיום מצד אללה כלפי מי שיפנה עורף למתקפה, כפי שעולה בברור בדברי אללה:

"הוי המאמינים, בפוגשכם את הכופרים עולים למלחמה עליכם, אל תיסוגו אחור. כל הנסוג אחור מפניהם ביום ההוא... ינחת עליו זעם האל ובגיהנום ידור, שם יהיה סופו המר." (סורה 8 [השלל], 15, 16).

היזהר מכך שתיתקף חולשה או רפיון או שפלות רוח, אם אללה גזר על המוסלמים תבוסה בקרב או במערכה כלשהי, שכן התבוסה האמתית היא בתוך הלבבות ולא בשדה הקרב. לפיכך עלינו להישען על אללה ולהמשיך בג'יהאד ללא רפיון...

[הערת העורך: בהמשך מובאים פסוקי קוראן המעודדים את היציאה למלחמת הג'יהאד ללא רתיעה.]

דע, אחי הנער המוסלמי לוחם הג'יהאד, כי אנו נדרשים לפעול ואיננו אחראים לתוצאות. אללה ציווה עלינו להילחם באויבי אללה ולהדוף את תוקפנותם, ולא דרש מאתנו להגשים ניצחון, כי הניצחון הוא ממנו. לפיכך אללה לא ישלול מאתנו את שכר לוחמי הג'יהאד למענו גם אם התוצאה אינה לטובת המאמינים.

דע, אחי הצעיר אשר בשורות המוג'אהידים, כי אתה מטרה בעלת ערך רב אצל אויבי אללה...

[הערת העורך: בהמשך יש הנחיות לצעיר המוסלמי להיות יציב וממושם, ללמוד ולשנן קוראן ובמיוחד את הפרקים והפסוקים העוסקים בג'יהאד ובלחימה למען אללה.]

אחותי המוסלמית,

את האחות המוסלמית שעל דרך הג'יהאד, לך יש תפקיד חשוב בג'יהאד, המתחיל בבית בחינוך הדורות הבאים ובגידולם ובהכנתם לג'יהאד. האישה היא מייצרת הגברים, והנשים המוסלמיות היו משנות לבניהן את סיפורי הקרבות כשם ששיינו להם את פרקי הקוראן.

כמו כן, האחות המוסלמית אשר חיה את רוח הג'יהאד, עוזרת לבעלה ומעודדת אותו בדרך הג'יהאד. היא לא מפתה אותו ולא מרפה את ידיו ולא מעכבת אותו. כמו כן, היא מטפלת היטב ברכושו ובילדיו, ושומרת עליהם בזמן היעדרו בשל הג'יהאד.

לאשה המוסלמית היה בעבר תפקיד בקרבות: היא היתה משקה את החיילים וחובשת את הפצועים. לעתים היא אף השתתפה בנשק, כפי שעשתה נְסִיבָה בת פֶּעַב, כאשר שהגנה על שליח אללה בקרב אוחד.

האסתֶּהאד (שאיפה למות שהידים) בדרך הדְּעוּוה

"הג'יהאד הוא דרכנו והמוות למען אללה הוא משאלתנו הנעלה ביותר", זוהי הקריאה שתמיד חזרנו עליה, ויחד אתנו קראו אותה אנשי הדְּעוּוה (התעמולה להפצת האסלאם), בהליכתם ובפעולתם ובמלחמת מצוותם למען העלאת דברו של אללה וחיזוק דתו. וכבר זכו במשאלה זו רבים מאהובינו, וביניהם מייסד האגודה (האחים המוסלמים), האימאם השהיד חסן אל-בנא. אנו מבקשים מאללה שיקבל את כולם ושירחיב להם את גניו, ושיצרך אותנו אליהם, כשאנו ללא מתום וללא שינוי, ושיפרנס אותנו בשהאדה (מוות למען אללה) כמותם. אמן.

שיירת השהידים בדרך הדְּעוּוה נמשכת מזה זמן רב. זכו בה אחים יקרים על אדמת פלסטין האהובה, בשנים 47 ו-48 בג'יהאד שלהם נגד כנופיות ציון הפושעות הגוזלות. הם נתנו דוגמאות מופלאות של ג'יהאד והקרבה עצמית ושאיפה לשהאדה (מוות למען אללה). עד היום זכרם עודנו מבעית את היהודים, ושםם של האחים המוסלמים עוד מטיל עליהם מורא...

לאחר מכן הייתה המזימה שתוכננה על ידי אויבי אללה ובוצעה על ידי סוכניהם מבין השליטים הערבים בתקופה היא, ויציאה ההחלטה על פירוק אגודת האחים במצרים בדצמבר 1948, ועל מעצר אנשיה, מלבד האימאם אל-בנא שאת רציחתו תכננו בפברואר 1949. הם שלחו לפלסטין צבאות ערביים, או צבאות ערביים סמליים, בשם הצלתה מפני היהודים. אך למעשה [המטרה הייתה] כדי למסור אותה ליהודים... ולכן האימאם השהיד חסן אל-בנא נחשב כשהיד פלסטין, גם אם לא נהרג על אדמתה...

אחר כך אויבי אללה כפו עלינו זירה נוספת של שהאדה, והיא זירת העושק... בבתי הכלא של עבד אל-נאצר [נשיא מצרים] ובעמודי התלייה. הם הלכו אל השהאדה (מוות למען אללה) בקור רוח תוך היסמכות על אללה... [הטקסט מציין בהמשך שמות שהידים שונים, כשהאחרון שבהם הוא רוצח סאדאת:] וכן ח'אלד אל-איסלמבולי ויתר אחיו, אללה ירחם עליהם.

כמו כן זכו בשהאדה (מוות למען אללה) רבים מאנשי הדְּעוּוה (התעמולה להפצת האסלאם) בפלסטין הכבושה ובלבנון, והם עדיין נתונים לכך בג'יהאד שלהם נגד היהודים...

יש מי שחושב כי מות-השהידים של אלו הוא הפסד ונזק שנגרם לאגודה, באשר היא איבדה אישים בעלי השפעה בתחום הפעולה והג'יהאד. זוהי סברה מוטעית, שכן נפילת השהיד למען הדעווה (תעמולה להפצת האסלאם) היא כדלק עבור הדורות, וסמל של הקרבה עצמית למען הדעווה... עד אשר יתגשמו המטרות שהאגודה קמה למען, כלומר הקמת מדינת האסלאם ובראשה הח'ליפות האסלאמית, לחיזוק דת אללה בארצו של אללה...

יידע נא הנוער המוסלמי כי המערכה בין האמת והשקר היא מלחמה קשה ארוכה ונרחבת, הכוללת את כל הזירה האסלאמית. ויידעו נא כי הג'יהאד הוא הדרך, והקרבת הנפש והרכוש הם דבר הכרחי, ושההזדמנות לג'יהאד ולמות השהידים (אֶסְתִּיְהָאֵד) תתגבר במהלך העשורים הקרובים, כאקדמות לשלב הג'יהאד והחיזוק, בעזרת אללה... ולכן לא ייתכן שהנוער שלנו ייתקף ייאוש מהגשמת הניצחון והחיזוק מפאת ריבוי האויבים ומיעוט המאמינים. בעבר המאמינים עם שליח אללה היו מיעוט...
[הערת העורך: בנקודה זו מובאים שני פסוקי קוראן המזכירים את 'גדודי אללה':]

אכן, הו הנערים, המוות למען אללה הוא משאלתנו הנעלה. וכיצד לא [יהיה כך]? והרי פסוקי הקוראן היקר ואמירות השליח הנכבד מחבבים עלינו ומחזקים אותנו בשאיפת השהאדה למען אללה, בשל מה שצוין בנוגע למעמד השהידים והכבוד והחסד שאללה מעניק להם.

הבה ונסקור כמה מאלה, כדי שתתגבר כמיהתנו וחתירתנו אל בקשת-השהאדה (מוות למען אללה) בדרכו של אללה: הראשונה שבמעלות השהידים היא כי הם הופכים לחיים אצל ריבונם, מפורנסים על ידיו ושמחים בחסד שאללה נותן להם. אומר אללה:
אל תאמרו על הנהרגים למען אללה 'מתים', אלא חיים המה" (סורה 3 [בית עמראן], 169)

[הערת העורך: להלן מובאים פסוקי קוראן נוספים בעניין זה, וכן מסורות אסלאמיות (חדית') בנושא הג'יהאד ומות השהידים באסלאם.]

אחר כך נעבור לדברי שליח אללה, ברכת אללה עליו, בנושא הג'יהאד ובקשת-השהאדה: "אמר אבו הוריירה...: שאלו את שליח אללה: איזה דבר הנו שווה ערך לג'יהאד למען אללה? אמר: אינכם יכולים להשיג זאת. שאלו אותו שוב ושוב... עד שאמר: 'לוחם הג'יהאד למען אללה הוא כמו הצם המאריך בתפילה ובקריאת פסוקי אללה, ולא חדל לעשות כך עד לחזרת לוחם הג'יהאד...".
ואמר אנאס, רצון אללה עליו, כי הנביא אמר: "אף אחד מהנכנסים לגן העדן אינו רוצה לחזור לעולם הארצי... מלבד השהיד המיחל לחזור ולהיהרג עשר פעמים, בשל הכבוד שהוא רואה" ...

הו אחי בדרך הדעווה (התעמולה להפצת האסלאם), אתה שבחרת בדרך המאמינים הכנים אשר התחייבו בפני אללה על העבודה והג'יהאד לשם העלאת דברו של אללה וחיזוק דתו... אתה שקראת מעומק ליבך: [ההדגשה במקור] "הג'יהאד הוא דרכנו והמוות למען אללה הוא משאלתנו הנעלה ביותר". הו אחי, זו משאלה נעלה באמת, אך אין מנוס מהשגתה באמצעות הכנה, הכשרה, דקדקנות ומחויבות...

ואולם ישנם עניינים שצריך לקחת לתשומת הלב ולדבוק בהם, ביניהם:

ראשית, שתעשה את העסקה הרווחית עם אללה. "אללה קנה מן המאמינים את נפשם ורכושם, ובתמורה יזכו בגן עדן. הם יילחמו למען אללה, יהרגו וייהרגו. הוא קיבל עליו לקיים את הבטחתו לאמיתה, בתורה ובאוונגליון ובקוראן. היש נאמן מאללה להבטחתו? על כן שמחו בעסקה אשר עשיתם. זוהי הזכייה הכבירה." (סורה 9 [התשובה], 111) בכך אתה נכון למסור את עצמך וכל אשר לך למען אללה, כאשר יהיה צורך בכך.

שנית: כדי שהעסקה תתבצע והמכירה תתקבל, עליך להחיל על עצמך את תוארי (תכונות) המאמינים...

שלישית: כוונתך בג'יהאד ובאֶסְתִּיְהָאֵד (שאיפה למוות למען אללה) צריכה להיות באופן טהור: העלאת המילה של אללה על פני האדמה, וששום דופי 'ארצי' לא יהיה מעורב בכוונה זו...

רביעית: שתבקש מאללה בכנות את השהאדה (מוות למען אללה), לא רק באמירת הלשון אלא גם בלב, בכנות ובנחישות ובציפייה להזדמנות. בכך תשיג את מעמד השהידים ואת שכרם, בעזרת אללה, גם אם תמות על

מיטתך, כנאמר בחדו'ת הנביא... "מי שמבקש מאללה את ההשאה בכנות, אללה מביא אותו לדרגת השהידים, גם אם מת על יצעו..."

במקביל ישנה אזהרה למי שאינו יוצא לפשיטה או [לא] מתכוון לכך. אמר אבו הוריירה, אללה יתראה ממנו - אמר שליח אללה: "מי שמת מבלי שיצא לפשיטה ולא התכוון לכך, מת כשהוא בסוג של צביעות דתית."

ששית: שתהיה מוכן להיענות לקריאת הג'יהאד בכל עת שתיקרא לכך, בכל חבל ארץ בעולם האסלאמי. האסלאם שלנו הוא עולמי ולא אזורי, וארצות המוסלמים הן מולדת אחת. עליך להתגבר על [מילולית: להיות קל מ] כוח המשיכה של האדמה המכבידה על האדם האדם... כאמור בפסוק: "המאמינים, כאשר אומרים לכם, צאו למלחמה למען אללה, מדוע תכרעו תחתיתכם בכבדות? האם ישביעו חיי העולם הזה את רצונכם במקום העולם הבא? תענוגות העולם הזה קצרי-מועד המה לעומת העולם הבא. אם לא תצאו, יעניש אתכם עונש כבד, ויחליפכם באנשים אחרים..." (סורה 9 [התשובה], 38)

באשר למשמעות דברו [של אללה]: "צאו למלחמה, כל קל רגליים וכבד גוף" (סורה 9 [התשובה], 41) – הכוונה: צאו ללחימה, הו מאמינים, צעירים וזקנים, רגליים ורוכבים, בכל התנאים והנסיבות...

שביעית: כל עוד אתה חייל בשורות [הלוחמים], עליך לכבד את כל מה שמתבקש ממך בתחום הג'יהאד, ואת מה שנקבע בו עבורך, בזמן ובמקום. אל תפנה לפעולות אישיות, וזאת מתוך נאמנות לשבועת הנאמנות שלך ולמען אחדות הג'יהאד, ולהגנת העבודה מפני התוצאות השליליות של פעולות אישיות בלתי ממושמעות. פעמים רבות ההתלהבות דוחפת חלק מהצעירים לפעולות אישיות פזיזות, המזיקות לעבודה הכללית, ומסבכות בעמדות קשות, שלא נעשתה הכנה להתמודדות איתן.

הסיבה להשקפה השטחית והמוגבלת הזו היא שחלק מהצעירים חושבים שהמאבק המר הזה בין האמת והשקר יכול להסתיים באמצעות הריגה של מספר אנשים ופיצוץ פצצות או מעשים כאלה, ללא התבוננות בתוצאות [לטווח ארוך]. אך הסוגיה היא עמוקה, מפני שהיא סוגיה של אמונה...

בשלב של מִכָּה [בתקופה הראשונה של האסלאם], לא היה קשה לאחד מהמוסלמים להרוג את אבו ג'הל או את אבו להב [אויבי מוחמד בתקופתו הראשונה] או לנפץ את הפסילים סביב הכעבה... ואולם אף לא אחד מהמוסלמים עשה דבר מכל אלה, בגלל הנזק הגדול שהיה נגרם לְדַעְוָה (התעמולה להפצת האסלאם) כתוצאה מכך.

שמינית: עליך, אחי, ללמוד את נוהגי הלחימה באסלאם, כדי שתדבק בהם ושהג'יהאד שלך יהיה נכון ומקובל ללא דופי. כשהמוסלמים נלחמים הם לא תוקפים ולא עושים מעשים בלתי מוסריים, לא מתעללים, לא גונבים ולא לוקחים שלל מהרכוש... במלחמתם הם הטובים שבלוחמים, כשם שבעת שלום הם אנשי השלום הטובים ביותר. אמר בוריידה, רצון אללה עליו: כאשר שליח האל, ברכת אללה עליו, נתן פקודות למפקד צבא או ליחידה צבאית... הוא אמר: 'תקפו בשם אללה ולמענו, הילחמו במי שכופר באללה, התקיפו ואל תגזימו [בהרג] ואל תבגדו, ואל תתעללו [בגופה] ואל תהרגו תינוק.' מתוך אוסף החדו'ת של מוסלם...

תשיעית: [על המוסלמים להתאמן ולשכלל כל הזמן את מיומנות הלחימה שלהם...] אך אל לנו לייחס את הניצחון לרמת האימון או ההכנה, אלא לנו מייחסים אותו לעזרתו של אללה ולחיזוקו את עבדיו המאמינים. "אין הניצחון אלא מאת אללה בלבד, אללה עוזז וחכם." "לא אתם הרגתם אותם אלא אללה הרגם, ולא אתה הוא אשר ירית בירותך (בהם חץ) אלא אללה ירה." [סורה 8 (השלל) 10, 17]

עשירית: אחי, חנך את בני ביתך לתודעה אסלאמית והכשר אותם לאווירת הג'יהאד ושאפית-ההשאה (מוות למען אללה), כך שהם לא יהיו נרפים ומכבידים, אלא יסייעו ויעודדו את הג'יהאד, ויקבלו את הידיעה על מותך כשהיד, אם יתיר זאת אללה, ביראת שמים ובשבועות רצון ובשמחה...

אחד עשר: עליך להקפיד שלא יהיה עליך חוב, או שתצווה לשלם אותו [לאחר מותך כשהיד] אם לא יתאפשר לך לשלם אותו בחיך... שליח אללה, ברכת אללה ושלומו עליו, אמר: 'אללה מכפר לשהיד על כל דבר מלבד חוב'... האימאם שהייד [חסן אלבנא] אמר בסוף איגרת הג'יהאד: "הו האחים: האומה המכירה היטב את עשיית המוות, ויודעת מהו מות-הנכבדים – אללה מעניק לה את החיים הנעלים בעולם הזה, ואת הטוב הנצחי בעולם הבא. החולשה אשר גרמה לשפלותנו אינה אלא אהבת העולם הזה והסלידה מהמוות. הכינו את עצמכם, אפוא למעשה גדול והיו כרוכים אחר המוות – ויינתנו לכם החיים. ודעו כי המוות, אין ממנו מנוס, והוא חד פעמי. ואם עשיתם שהוא יהיה למען אללה, הרי שיש בכך רווח בעולם הזה וגמול בעולם הבא, ואתם לא תיפגעו אלא במה שאללה גזר עליכם..."

פעלו אפוא למען מוות נכבד ותזכו באושר המלא. מי ייתן ואללה יעניק לנו ולכם את כבוד האסתתשהאד (מוות למען אללה) למענו.

ואכן אללה נענה לתפילתו והעניק לו את השאהאדה (מוות למען אללה). נבקש מאללה שיעניק לנו אותה. הוא הקרוב והעונה.